

ΡΩΣΣΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ Α. ΤΣΕΧΩΦ

ΕΝΑ ΣΚΥΛΛΙ ΑΞΙΑΣ

Ο ύπολοχαγός Ντούμπωφ, αξιωματικός του πεζικού, μεσόκοπος στα χρόνια, έπινε με τόν έφεδρο συνάδελφό του Κνάπς.

—Είπε ένα περίφημο ζώο, σου λέω! έλεγε ο Ντούμπωφ, δείχνοντας στον Κνάπ τή σκύλλα του Μίρκα. Είν' ένα σκυλλί αξίας! Κύτταξε λίγο τὸ κεφάλι του! Τί αξίζει αυτό τὸ κεφάλι;... Ένας άνθρωπος πὸυ θάξερε ἀπὸ σκυλλιά, μονάχα γι' αυτό τὸ κεφάλι, θάδινε τὸυλάχιστον διακόσια ρούβλια... Δὲν τὸ πιστεύεις;... Ἄν εἶνε ἔτσι, δὲν καταλαβαίνεις τίποτε...

—Καταλαβαίνω, μά... πῆγε νὰ πῆ ὁ Κνάπς.
Ὁ Ντούμπωφ ὅμως δὲν τὸν ἄφησε νὰ τελειώση τὴν φράση του.

—Εἶν' ένα σέττερ! εἶπε. Ένα ἑγγλέζικο σέττερ καθαρόαιμο! Τρέχει... τρέχει σὰν ἀστραπή... καὶ μυρίζεται ἀπὸ χίλια μέτρα μακριά. Ξέρεις πόσο τὸ ἀγόρασα, ὅταν ἦταν κουταβάκι; Έκατὸν πενήντα ρούβλια! Εἶν' ένα σκυλλί καταπληκτικό!... Κατεργάρω Μίρκα!... Έλα δὴ! Έλα δὴ, μικρούλα μου, ὠμορφούλα μου...

Ὁ Ντούμπωφ τράβηξε τὴ σκύλλα του κοντά του καὶ τὴν ἐφίλησε ἀνάμεσα στ' αὐτιά.

Συγχρόνως δάκρυα κύλησαν ἀπὸ τὰ μάτια του.
—Δὲν θὰ τὴν παραχωροῦσα μὲ κανένα τρόπο σὲ κανένα... Τὴν ὠμορφὴ μου... τὴ λεβέντισά μου... Έ, μ' ἀγαπᾶς, Μίρκα; Μ' ἀγαπᾶς; Έλα, κάτω τώρα! Φύγε!... φώναξε ἄξαφνα. Λερώ- νεις μὲ τὰ βρωμοπόδαρά σου τὴ στολή μου... Ναὶ Κνάπς, ἔδωσα γι' αὐτὸ τὸ σκυλλί ἑκατὸν πενήν- τα ρούβλια, ὅταν ἦταν κουτάβι... Μὰ τὰ ἀξίζε με τὸ παραπάνω! Εἶνε κρίμα μόνο πὸυ δὲν μοῦ μένει καιρὸς νὰ πάω κυνηγι... Καὶ ξέρεις; Έ- να σκυλλί χαλάει ἄμα δὲν κάνει τίποτε... Τὸ τάλαντό του χάνεται... Γι' αὐτὸν τὸν λόγο τὸ πουλάω... Ἄγοράσέ το, Κνάπς!... Θὰ μ' εὐγνω- μῆς σ' ὄλη σου τὴ ζωὴ... Νά, ἂν δὲν ἔχης πολλὰ χρήματα, σου τὸ παραχωρῶ στὴ μισή του ἀξία... Πάρ' το γιὰ πενήντα ρούβλια!... Κλέψε με!...

—Ὅχι, ἀγαπητέ μου... εἶπε ὁ Κνάπς ἀναστε- νάζοντας. Ἄν ἡ Μίρκα σου ἦταν σκύλλος, θὰ τὴν ἀγόραζα ἴσως, μά...

—Ἡ Μίρκα μου δὲν εἶνε σκύλλος! φώναξε ὁ ὑπολοχαγὸς Ντούμπωφ κατὰπληκτος. Κνάπς, τί ἔπαθες; Ἡ Μίρκα δὲν εἶνε σκύλλος; Χά, χά!... Τί εἶνε λοιπὸν, κατὰ τὴ γνώμη σου; Σκύλλα; Χά... χά!... Εἶσαι πολὺ χαριτωμένος, ἀλήθεια, πὸυ δὲν ξέρεις νὰ ξεχωρίσης ἕνα σκύλλο ἀπὸ μιά σκύλλα!...

—Μοῦ μιλάς σὰν νάμουν στραβὸς ἢ παιδί! ἔκανε ὁ Κνάπς, πρυσθεβλημένος. Φυσικά, εἶνε σκύλλα...

—Συγγνώμην... Μὰ θὰ μοῦ πῆς ἴσως τώρα πὸς κι' ἐγὼ εἶμαι κυρία! Ἄ! Κνάπς, Κνάπς! Κρίμα πὸυ ἔχεις δίπλωμα τοῦ Πολυτεχνείου! Ὅ- χι, ψυχούλα μου, ἡ Μίρκα εἶνε ἕνας ἀληθινὸς μολοσσὸς καθα- ρόαιμος... Κι' ἐσὺ λὲς πὸς δὲν εἶνε σκύλλος... Χά, χά!...

—Συγχώρεσέ με, Ντούμπωφ... Μὰ ἐπίτρεψέ μου νὰ σοῦ πῶ ὅτι μὲ παίρνεις γιὰ ἡλίθιο... Αὐτὸ εἶνε προσβλητικό γιὰ μένα...

—Ἄφου δὲν τὸ θέλεις τὸ σκυλλί, τί νὰ σοῦ πῶ;... Ὁ Διάβο- λος νὰ σὲ πάρῃ... Μὴ τὸ ἀγοράζεις... Ὅ,τι καὶ νὰ σοῦ πῶ, δὲν μπορῶ νὰ σὲ πείσω!... Σὲ λίγο θὰ μοῦ πῆς πὸς ἡ Μίρκα δὲν ἔχει οὐρά, μὰ κέρατα... Μὴν τὴν παίρνεις!... Ἄφησέ την... Έ- γὼ ἤθελα νὰ σοῦ τὴν πουλήσω γιὰ νὰ σ' ἐξυπηρετήσω...

Καί, γυρίζοντας πρὸς τὴν ἀνοιχτὴ πόρτα τοῦ δωματίου, φώ- ναξε:

—Βαχραμέγιεφ, κονιάκ!...

Ἡ ὀρντινάντσα τοῦ ἀξιωματικοῦ ἔφερε καὶ πάλι κονιάκ.
Οἱ δυὸ φίλοι γέμισαν τὰ ποτήρια τους καὶ ἄρχισαν νὰ ὀνειρο- πολοῦν.

Πέρασε μισὴ ὥρα, κατὰ τὴ διάρκειά τῆς ὁποίας κανέναν τους δὲν ἀνοίξε τὸ στόμα του γιὰ νὰ πῆ μιά λέξι.

—Κι' ἂν ἀκόμα ἦταν σκύλλα! εἶπε ἄξαφνα ὁ Ντούμπωφ, δια- κόπτοντας τὴ σιωπὴ καὶ κυττάζοντας μὲ θλέμμα θολὸ τὴν μπο- τίλλια τοῦ κονιάκ. Ὡραῖο κι' αὐτό... Μήπως θάξιζε λιγώτερο, γιὰτὶ εἶνε σκύλλα;... Θὰ γεννοῦσε κουταβάκια καὶ κάθε κουτάβι θὰ πουλιόταν πενήντα ρούβλια... Καθένας θὰ τὰ ἀγόραζε εὐχα- ρίστως... Δὲν ξέρω γιὰτὶ ἀγαπᾶς τόσο τοὺς σκύλλους! Ἡ σκύλ- λες ἀξίζουν ἑκατὸ φορές περισσότερο... Τὰ θηλυκά σκυλλιά

νοιώθουν θαυότερα τὴν εὐγνωμοσύνη καὶ τὴν ἀφοσίωσι... Έλα, ἀφου δὲν σοῦ ἀρέσουν τόσο τὰ θηλυκά, θὰ ὑποχωρήσω κι' ἐγὼ στὸ ζήτημα τῆς τιμῆς... Θέλω, βλέπεις, νὰ μὴ σοῦ χαλάσω τὸ χατήρι... Πάρε τὴ Μίρκα γιὰ εἰκοσιπέντε ρούβλια...

Ὁ Κνάπς κύτταξε τὸν συνάδελφό του κι' ἔπειτα τοῦ ἀπάντη- σε:

—Ὅχι, ἀγαπητέ μου... Δὲν θάδινω γιὰ τὴ Μίρκα οὔτε ἕνα κα- πίκι... Ἐν πρώτοις, δὲν ἔχω ἀνάγκη ἀπὸ σκυλλί καὶ δεύτερον δὲν ἔχω χρήματα...

—Θὰ ἔπρεπε νὰ μοῦ τὸ πῆς αὐτὸ νωρίτερα... Έκανε ὁ Ντού- μπωφ δυσαρρησιμῶς.

Ἐπειτα γυρίζοντας πρὸς τὸν σκύλλο του, μούγκρισε:

—Μίρκα, πῆγαινε νὰ κοιμηθῆς... Οὔστ, βρωμόσκυλλο!

Σὲ λίγο ἡ ὀρντινάντσα τοῦ Ντούμπωφ σερβίρισε στοὺς φίλους αὐτὰ τῆς ηγανητά. Ἄρχισαν νὰ τρῶνε καὶ οἱ δυὸ καὶ καθάρισαν τὰ πιάτα τους χωρὶς νὰ ποῦν οὔτε μιά λέξι.

—Κνάπς, εἶπε ἄξαφνα ὁ ὑπολοχαγὸς, σκουπίζοντας μὲ τὴν πε- τσέτα του τὸ στόμα του, εἶσαι καλὸς καὶ τίμιος φίλος!... Καὶ ξέ- ρεις, λυπᾶμαι νὰ σ' ἀφήσω νὰ φύγῃς ἔτσι... πὸυ ὁ διάβολος νὰ μὲ πάρῃ!... Νά, πάρε τὴ σκύλλα ἔτσι! Σοῦ τὴ χαρίζω...

—Καὶ ποῦ θὰ τὴ θάλω, ἀγαπητέ μου; ἔκανε ὁ Κνάπς, ἀναστε- νάζοντας. Ποιὸς θὰ τὴν περιποιηθῆ...

—Τότε ἂς μὴν μιλήσουμε πειὰ γι' αὐτὸ τὸ ζήτημα!... Ἄς μὴ μιλήσουμε πειὰ!... Μὰ ποῦ πᾶς, φίλε μου;... Κι- θησε... Εἶνε νωρὶς ἀκόμα...

Ὁ Κνάπς εἶχε σηκωθῆ. Τεντώθηκε μερικὲς στιγμὲς κ' ὕστερα πῆρε τὸ πηλήκιό του...

Χασμουρήθηκε καὶ εἶπε:

—Εἶνε ὥρα νὰ φύγω... Γειά σου!...

—Περίμενε λοιπὸν νὰ σοῦ κάνω λίγο παρέα!... εἶπε ὁ Ντούμπωφ καὶ σηκώθηκε κι' αὐτός.

Ὁ Ντούμπωφ κι' ὁ Κνάπς φόρεσαν τοὺς μαν- δύες τους καὶ βγήκαν ἀπὸ τὸ σπίτι.

Προχώρησαν στὸ δρόμο καὶ ἔκαναν καμμιὰ ἑκατοστὴ θήματα σιωπηλοῖ.

Ἐξαφνα, ὁ Ντούμπωφ εἶπε, διακόπτοντας τὴ σιωπὴ:

—Ἀλήθεια, δὲν ξέρεις κανένα πὸυ νὰ τοῦ δώ- σω αὐτὴ τὴ σκύλλα; Δὲν ἔχεις κανένα φίλο πὸυ νὰ χρειάζεται σκυλλί; Ἡ Μίρκα, καθὼς θὰ εἶ- δες, εἶνε καλή, ἀπὸ ράτσα... μά... δὲν ξέρω τί νὰ τὴν κάνω... δὲν μοῦ χρειάζεται...

—Δὲν ξέρω κανένα, φίλε μου... ἀπάντησε ὁ Κνάπς. Εἶμαι νεοφερμένος σ' αὐτὸ τὸ μέρος, ὅ- πως ξέρεις καὶ δὲν ἔχω ἄλλο φίλο ἀπὸ σένα!...

Ὡς τὸ σπίτι τοῦ Κνάπς, οἱ δυὸ φίλοι δὲν εἶ- παν λέξι...

Τέλος, καθὼς ὁ Κνάπς ἔσφιξε τὸ χέρι τοῦ φί- λου του καὶ ἀνοίξε τὴν πόρτα τῆς κατοικίας του, ὁ Ντούμπωφ ξερόβηξε καὶ εἶπε δειλά:

—Μήπως ξέρῃς ἂν ὑπάρχη μπόγιας ἐδῶ πὸυ νὰ παίρῃ τὰ σκυλλιά;

—Φαντάζομαι πὸς θὰ ὑπάρχη... Μὰ δὲν μπορῶ νὰ σοῦ πῶ ἀκριβῶς...

Ὁ Ντούμπωφ ἔμεινε μιά στιγμὴ σιωπηλὸς κι' ἔπειτα εἶπε:

—Θὰ στείλω αὔριο τὴν ὀρντινάντσα μου γιὰ νὰ μάθῃ ἂν ὑ- πάρχη μπόγιας ἐδῶ... Κι' ἂν ὑπάρχη, θὰ τοῦ στείλω τὴ Μίρκα... Ὁ Διάβολος νὰ τὴν πάρῃ: ἂς τὴ γδάρουν... Εἶνε ἕνα συχαμερὸ σκυλλί! Ένα βρωμόσκυλλο! Δὲν φτάνει πὸυ γεμίζει ἀκαθαρσίες τὶς κάμαρες, μὰ χθὲς μπῆκε στὴν κουζίνα κι' ἔφαγε ὄλο τὸ κρέας... Νά ἦταν τὸυλάχιστον ἀπὸ καλὴ ράτσα... Μὰ ἕνας Διά- βολος ξέρεί τί εἶνε... Ὁ πατέρας τῆς ἦταν τσοπανόσκυλλο καὶ ἡ μάνα τῆς γουρούνα!... Καληνύχτα!...

—Καληνύχτα! εἶπε ὁ Κνάπς.

Ἡ πόρτα ξανάκλεισε πίσω του καὶ ὁ Ντούμπωφ ἔμεινε μόνος.

—Ναί, θὰ τὴ στείλω στὸ μπόγια, εἶπε. Κι' ἂν δὲν ὑπάρχη μπό- γιας ἐδῶ, θὰ τὴν πνίξω στὸ ποτάμι...

ΑΝΤ. ΤΣΕΧΩΦ

ΓΝΩΜΙΚΑ

Σήμερα πρωτογνωρίζονται δυὸ ὑπάρξεις. Ἐπὶ τρεῖς ἑβδομά- δες, ἀλληλοεκτιμῶνται κι' ἀλληλοσπουδάζονται. Ἐπὶ τρεῖς μῆ- νες, ἀλληλοαγαπῶνται. Ἐπὶ τρία χρόνια, ἀλληλογκρινιάζουν. Ἐπὶ τριάντα χρόνια ἀλληλοανέχονται. Καί... τὰ παιδιά τους, ἔα- ναρχίζουν τὸ ἴδιο ἀκριβῶς τροπάριο!

Ταίιν